

SCÉNÁŘ

PŘÍBĚH ALBÍNA SOMMERSCHUHA

Pan Albín Sommerschuh se narodil ve Varnsdorfu do smíšené rodiny – po otci byl německé národnosti, maminka, rozená Červenková, byla Češka. Stalo se tak 26. 8. roku 1939. Za 5 dní na to vypukla 2. světová válka.

Maminka musela pracovat v šicí dílně, otec narukoval do wermachtu. S německou armádou se dostal až do Finska za polární kruh.

Za války to nebylo tak růžový, jako to je dneska. Ten život byl úplně jinej. Denně umírali lidi. My jsme byli rádi, že jsme měli kus suchýho chleba. Až tak to někdy bylo. Ty doby byly zlé. Nic nebylo. Jenom smutek velkej.

Přestože se válečné boje Varnsdorfu přímo nedotkly, občas šlo i tady o život.

Za války, když lítali Angličani, Angloameričani bombardovat bombarnérama, tak oni vylítli z Anglie, vybombardovali Drážďany, řekněme, a pokračovali a rozsekali něco po cestě a přistávali v Itálii. Tam natankovali, spravili, co bylo nutný a druhý den letěli zase těch 2000 kilometrů zpátky. Jednou jsme seděli na zahradě a hráli jsme karty a přiletěl hloubkař a normálně po nás střílel. Naštěstí nikoho nezasáhl, ale ve stole byla takovéhle díry, jak ten projektil. To jsme měli strach. To jsme padli na zem, kryli se.

Na konci války byl pan Albín jako šestiletý svědkem odsunu německého obyvatelstva, kterému se nevyhnula ani většina jeho příbuzenstva.

Během 14 dní byl Varnsdorf holej. Na tý louce pod hřbitovem tam je shromáždili a potom je naložili s taškou, odchod, pět kilo si mohli vzít s sebou. My jsme byli sbalený už s maminkou a s tatínkem, když se vrátil. A byli jsme už na nádraží a přišel tam pan Čištecký a říká mamince: „Any, co tady děláš“ A ona že plánuje, jsme na odsunu. „Jste smíšený manželství, ty nemusej.“ Tak to jako zůstalo, tím pádem jsme zůstali tady. A když jsme přišli domů, tak už půlka věcí byla vyrabovaných. Ta doba byla zlá. Já jsem musel nosit bílou pásku, přes hubu mně mohl dát každej. Tak to bylo, no. Ty lidi byli chudáci, no.

Po ukončení školní docházky se pan Sommerschuh vyučil elektromontérem domovních a průmyslových elektroinstalací. Politicky se aktivně neangažoval, nebyl členem KSČ, ale ani otevřeným odpůrcem režimu. Na srpnové události roku 1968 vzpomíná takto:

V roce 68 ve čtyři hodiny ráno, srpnu jedenadvacet mě budila manželka. Říkám: „Co blázníš? Mně autobus jede až za hodinu.“ A ona říká: „Obsadili nás Rusáci.“ Takže takhle jsme se to dozvěděli, tak jsme šli, s kámošem jsme šli do práce, no a tam se to už rozkřiklo, tak jsme štětec, zamalovat, takovýhle ty voloviny, co se dělají, no. V Liberci, tam už byli i mrtví. Tam už v 9 hodin bylo 6 nebo 7 mrtvejš, který oni zastřelili.

Většinu života měl po boku svou ženu Libuši. Vychovali dva syny a prožili spolu, jak sám říká, krásný život. I partnerské trable totiž dokázal řešit s humorem sobě vlastním.

Jednou na mě zkoušela, to ten první syn lezl po zemi, ještě nechodil, že se mnou nebude mluvit. No tak jsem v sobotu byl doma, vzal jsem baterku, ona vařila, já jsem svítil všude pod židle, a to a ona: „Co hledáš?“ Já říkám klukovi: „Vidíš, teď jsem ho našel – tvůj ztracený hlas.“

V současnosti žije již více než třináct let sám, ale těší se z pěti vnoučat, dvou pravnoučat a udržuje kontakty s rodinou i přáteli. Sleduje sport, zejména fotbal, rád čte, vybírá si zvláště historickou, zeměpisnou a vědeckofantastickou literaturu. A i když už dnes přímo netančí, zaručeně ho potěší swingové a rock and rollové melodie.

Jeho životní postoj vystihuje věta: **„Jsem šťastnej člověk ve svý podstatě.“**